

HÍREINK

November 6-án **Mihály-napi vásárt** tartottunk, amelynek eredményeként 39.000 forintot gyűjtöttünk **egyházközségi karitásunk** céljaira. Köszönet a felajánlóknak, a vásárlóknak, a szervezésben buzgólkodóknak. Kérjük azok jelentkezését, akik szívesen bekapcsolódnának a karitás munkájába. Várjuk azok segítségét is, akik rászorulókról tudnak.

November 20-án, az Istenszülő templomba vezetésének előünnepén **bevezettük elsőáldozásra készülő gyermekeinket a templomba**, akik így a „beavatás útjára” léptek. Ezen úton haladva, az út közbeni stációkat megélve érik majd el az első szentáldozás napját, amelyre előreláthatólag 2017. május 21-én kerül sor. Imádkozzunk tisztos készülletükért!

November 27-én **elköszöntünk Dr. Seszták István atyától**, aki családjával éveken keresztül lakott egyházközségünk területén, s akit az érseki dispozició Debrecenbe szólított. Áldjon az Úr, István atya!

Decemberi programjaink:

December 4.: mézes-sütés, betlehem-állítás, bekapcsolódás a belvárosi parókia búcsúünnepének **Szent Miklós Udvar** rendezvényébe.

December 6.: Szent Miklós püspök küldöttének látogatása – **Mikulás**

December 11.: A Szent Liturgia után a **Bárdos Kórus adventi hangversenye**. Délután **sakk-szakkör**.

December 18.: A Szent Liturgia után a **Sója Miklós Óvoda gyermekeinek karácsonyi műsora**, majd a parókián **Nyugdíjasok Karácsonya**

December 19.: Karácsony előtti beteglátogatás. Szeretettel kérjük az ágyhoz, illetve házhoz kötött betegek bejelentését!

December 23.: A „Királyi imaórák” szertartása (7.30)

December 24.: Ünnepi **Nagy alkonyati zsolozsma Bazil-Liturgiával** (17.30), **Nagy esti zsolozsma** (23.15), majd **Éjféλι Szent Liturgia** (0.00)

December 25.: Az ünnepi Szent Liturgia után **gyermekeink pásztorjátéka** – Karácsony mindhárom napján teljes liturgikus rend

December 31. Év végi **hálaadás**

Tisztelettel kérjük, hogy akik nem rendezték még idei **egyházfenntartási hozzájárulásukat**, tegyék ezt meg mielőbb. Az összeg átutalható az egyházközség 11100702-18799303-36000001 számú számlaszámára, illetve befizethető a templom előterében található csekken, vagy készpénzben a parókián.

* * *

Görögkatolikus Parókia, Nyíregyháza, Legyező u. 3. – Tel. 30/415-50-92

Honlap: www.kertvarosigorogok.hu – E-mail: obbagy@upcmail.hu

Felelős kiadó: Obbágy László parókus

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESETŐJE

LEGYEZŐ

2016. december

ARANY – TÖMJÉN – MIRHA

Adventi várakozásunk, karácsonyi készülletünk nagy kihívása, hogy e reklámkampányoktól harsogó, elüzletiesedett időszak közepette – miközben természetesen magunk is keressük a szívünk szeretetét tükröző, szerény ajándékozás lehetőségét – valóban a lényegre figyeljünk.

Mit jelent számunkra az **ATM**?

Az **arany** drága dolog, maradandó érték. Az ikonokon arany háttér jelzi a mennyország teljességét, az isteni milió boldogságát. Karácsony aranya, legdrágább ajándéka a közénk jövő Isten; viszont-aranyunk az anyagi javainkkal való helyes sáfárkodás, s hogy nem esünk bele a karácsonyi vásárlási láz csapdájába. Van bátorságunk szerényen ajándékozni, és szeretteinkkel közösen is megbeszéljük, elhatározzuk: egyszerű, szerény ajándéknak örülünk.

A **tömjén** Isten dicsőítésének, a feléje szálló imádságnak a beszédes jele. Adventi várakozásunk minden mozzanatában legyen benne a fölfelé irányuló figyelem. Szóval-szívvél végzett imádságunk – a kántálás és a bejglisütés, de a sűrűsödő teendők, még az ünnep előtti nagytakarítás, a karácsonyfa-díszítés és az asztalközösség öröméért való konyhai fáradozás fohászában is – mint a tömjénfüst „igazodjék fel” az ő színe elé.

A szenvedés, az áldozat jele a **mirha**. Amikor a karácsonyi ikonon a Gyermekeket jászol helyett kis kőkoporsóban fekvő, pólyák helyett síri gyolcsba csavarva látjuk, s a betlehemi barlang Arimateai József nagypénteki barlangsíriját idézi elénk, nem lehet kétséges számunkra: nem csupán a karácsony elválaszthatatlan a nagypéntek drámájától s a mindent átható húsvéti örömtől; a mi életünk is ezt a boldogító, üdvözítő összefüggést hordozza.

Ez a mi karácsonyi **ATM**-ünk. Mentsd a kódot, őrizd a lényegét, Testvérem!

SZERETET PROGRAMOZÁS

Terméktámogatás: Igen, miben segíthetek?

Vásárló: Hát, hosszas megfontolás után úgy döntöttem, installálni fogom a Szeretetet. Végigvezetne kérem a folyamaton?

Terméktámogatás: Rendben, szívesen segítek. Készen áll az indulásra?

Vásárló: Hát, nem vagyok egy műszaki zseni, de azt hiszem, készen állok. Mit kell először tennem?

Terméktámogatás: Első lépésként nyissa meg a Szívét. Megtalálta a Szívét?

Vásárló: Igen, de egy csomó más program is fut jelenleg. Lehet telepíteni a Szeretetet, miközben ezek futnak?

Terméktámogatás: Milyen más programok futnak?

Vásárló: Lássuk csak, van Múltbéli Megbántódás, Alacsony Önértékelés, Harag és Neheztelés. Ezek futnak éppen.

Terméktámogatás: Nem gond, a Szeretet fokozatosan törölni fogja a Múltbéli Megbántódást a jelenleg működő rendszeréből. A hosszú távú memóriában esetleg megmaradhat, de már nem fog megzavarni más programokat. Végül a Szeretet felül fogja írni az Alacsony Önértékelést a saját moduljával, amit Egészséges Önértékelésnek hívnak. Viszont a Haragot és a Neheztelést teljesen ki kell kapcsolnia. Ezek a programok megakadályozzák a Szeretet megfelelő installálását. Ki tudja kapcsolni ezeket?

Vásárló: Nem tudom, hogyan kell kikapcsolni őket. Meg tudja mondani?

Terméktámogatás: Örömmel. Menjen a startmenübe és indítsa el a Megbocsátást. Ezt addig kell ismételnie, amíg a Harag és a Neheztelés teljesen ki nem törlődnek.

Vásárló: Rendben, kész! A Szeretet automatikusan elkezdte telepíteni magát. Ez normális?

Terméktámogatás: Igen, de ne feledje, önnek csak az alapprogram van meg. El kell kezdenie kapcsolódni más Szívekhez, hogy hozzáférjen a frissítésekhez.

Vásárló: Hoppá! Máris kaptam egy hibauzenetet. Azt mondja: „Hiba – A program nem fut külső egységeken.” Most mit tegyek?

Terméktámogatás: Ne aggódjon. Ez azt jelenti, hogy a Szeretet program Belső Szíveken való futásra lett tervezve, de az ön Szívén még nem futott. Kevésbé technikai nyelven ez csak annyit jelent, hogy önnek először saját magát kell szeretnie, mielőtt másokat Szerethetne.

Vásárló: Tehát most mit tegyek?

Terméktámogatás: Gördítse le az Önefogadás menüt; majd kattintson az alábbi fájlokra: Megbocsátok Magamnak 2.0, Felfedezem az Értékeimet 1.5, Tudomásul Vezem a Korlátaimat 3.0.

Vásárló: Rendben, kész.

Terméktámogatás: Most másolja őket az „Én Szívem” könyvtárba. A rendszer felül fog írni minden zavaró programot és kijavítja a hibás programozást. Ezen kívül törölnie kell a Terjengős Önkritikát az összes könyvtárból és kiürítenie a Kukát, hogy biztosan eltávolítsa teljesen és soha ne jöhessen újra elő.

Vásárló: Megcsináltam. Hé! A Szívem új fájlokkal telik meg. Mosoly jelent meg a képernyőn és a Béke meg az Elégedettség bemásolja magát minden felé a Szívembe. Valamint az egész rendszerem melegedni kezdett. Ez normális?

Terméktámogatás: Sok esetben. Másoknak eltart egy ideig, de végül minden helyreáll a megfelelő időben. A rendszer melegedése normális, és javítja a Szív működését, ne aggódjon. Egyébként jó érzés nem?

Vásárló: De, csak szokatlan.

Terméktámogatás: Szóval, a Szeretet telepítve és rendesen fut. Még egy dolog mielőtt letennék. A Szeretet Ingyenes Program. Figyeljen rá, hogy továbbítsa azt és a különféle változatait mindenkinek, akivel kapcsolatba kerül. Ők is megosztják majd másokkal és visszajuttatnak viszonzásul önhez is új és izgalmas változatokat.

Vásárló: Köszönöm...

* * * * *

Szilágyi Domokos: Karácsony

A puha hóban, csillagokban,
Az ünnepi foszlós kalácson,
Láthatatlanul ott a jel,
Hogy itt van újra a KARÁCSONY.

Mint szomjazónak a pohár víz,
Úgy kell mindig e kis melegség,
Hisz arra született az ember,
Hogy szeressen és szeressék.

S hogy ne a hóban, csillagokban,
Ne ünnepi foszlós kalácson,
Ne díszített fákon, hanem
A szívekben legyen KARÁCSONY.

*És egy tavalyi, de idén is
megfontolandó vicc:
Mi a legjobb karácsonyi ajándék?
Az aorta, mert az szívből jön.*

– Mi baj van, kérem?
– Semmi – mondtam olyan hangon, hogy a főnök érthette, a zavaró eseményből tapintatosan ki akarom hagyni. – Az úr fizetni akar, és távozik. Zárunk.
– Igen, zárunk – ismételte gépiesen a főnök. A vendégre pillantott, meglátta a pasas még mindig feltartott, sebes tenyerét. Elállt a szava. – A pohártól...?
– Nem, főnök, semmi... – Félrevontam, s gyorsan elmondtam mindent. Ő közben a pasasra tekingetett, s amíg magyaráztam neki, megragadta a kabátomat.
– Odanézzon! Az inge is... Az oldalánál!
Amint hátrapillantottam, magam is láttam; a férfi szétnyitotta magán a kabátját, s előtűnt az inge, s az ingén egy vöröslő folt.
A főnök magunkhoz intette a lányt.
– Telefonálni kellene a rendőrségre.
– Most? Ugyan! – csillapítottam. – Nem nagyon örülnének, ha ilyenkor... tudja, karácsony estén... Meg aztán minket is csak zaklatnának. Már vár a család... a fene egye meg, hogy éppen ide jött be!
– Jól van – mondta a főnök –, akkor dobjátok ki mielőbb. – Besietett az irodájába.
A lánnyal visszamentünk a pulthoz.
A pasas felállt, tenyerét még mindig feltartotta; most jól látszott a bevérzett inge is.
– Ezek a sebek – kezdte szelíden, de a lány felsikoltott.
– Menjen innen!
Kapkodva megírtam a blokkot, a férfi orra alá tartottam.
– Tessék! Fizessen! És távozzon, mert zárunk!
– Csak emlékeztetni szeretném...
– Ne szeressen semmit!
– A tenyeremen, az oldalamon és a lábfejemen... Ezen az estén...
– Örüljön, hogy ezen az estén nem akarunk tudni a maga viselt dolgairól! Örüljön, hogy éppen egy ilyen békés estén... Megértette? Máskor nem üsná meg! Alászolgája!
A pasas hátrált, végre leengedte a tenyerét. Kiszámolta az asztalra a pénzt. Csendben vártunk. Nem akartam erőszakosan kidobni, pedig már ott tartottam. Hátrált az ajtóig.
Álltunk a pultnál, ő meg mindegyre bámult minket azzal a szelíd, könnyörgő tekintetével. Akkor azt hittem, szólni fog még valamit, mert meg-megrándult a szája széle. De szó nélkül kiment.
– Na, gyorsan lehúzni a rolót – mondtam.
A lány segített rendet tenni. A palackból éppen csak az a deci hiányzott, amit kitöltöttem. Az is ott maradt a pohárban.
– Elment? – nézett be a főnök.
– Meg se itta a borát – mutattam.
– Majd holnap eladjuk – dugaszolta le a főnök, és betette a hűtőbe. – Majd a holnapi rumliban.
– Volt egy pillanat, amikor megsajnáltam – szólt csendesen a lány.
– Ez már a maga formája, Veronika – nevetett a főnök. – Még az ilyen alakokat is képes megsajnálni.
Ezen aztán neveltünk, kellett is egy kis nevetés az izgalomra. Odakinn ronda köd volt. Beültünk a főnök kocsijába, a lány előre, én meg a hátsó ülésre. Amint elhagytuk a parkolót, kikémleltem az autóból, látom-e valahol a pasast. De az eltűnt. Eltűnt alaposan, mert sehol sem láttam.
Na, aztán a jól fűtött kocsiban már nyugodtabb lettem egy kicsit.

Szakonyi Károly: Mindenki siet haza

Már éppen zárni akartunk, dél óta alig volt forgalom; tétlenül ácsorogtam az üzletajtónál, néztem a függönyön át az utcát, a buszmegállót; így, a fehér, áttetsző szádán keresztül olyan volt az út meg a táj, mintha havazna, pedig mocskos, szürke idő járta már napok óta. Kőd szállt a folyóról. A buszról lekaszálódó utasok közül senki sem ugrott be sörre vagy feketére, mint máskor, áruházi papírokba burkolt csomagjaikkal átvágtak az úton a házak felé. Némelyik még csak most cipelte a fenyőjét. Satnya fenyők voltak, már amilyenek megmaradnak így, az utolsó napra. Az én fenyőm két hete megvolt, a piacon vettem, kikötöttem a negyedik emeleti ablakunk alá a hidegre, csak ma reggel húztam be onnan, hogy feldíszítthesse az asszony. Jó előre kell gondoskodni mindenről. Megtanultam már.
Megéltem valamennyit, rászoktatott az élet, hogy idejében beszerezsem mindazt, amire szükségem van. Nem szeretem a kapkodást meg a bizonytalanságot, még a kis dolgokban sem. A színes villanyégőket is előkészítettem, komótosan, a tavalyi dobozból.
Estére eljönnek hozzánk a gyerekek a két kis unokával. Vettem építőkockát, képeskönyvet, babát, kisvasutat, mindent. Nagyon kedvelem a karácsonyi hangulatot, az ünnepi vacsorát, szeretem a fenyő illatát a szobában, meg ahogy égnék a gyertyák. Még kis jászolunk is van, benne gipszből a Kisjézus, meg körülötte a gipsz-Mária és József, meg a háromkirályok, a pásztorok, mind gipszből, színesre festve meg egy gipszszamar, gipsztehén, szóval az egész Betlehem, hátul piros celofánpapír mögött apró zseblámpaégőt lehet meggyújtani, nagyon szép.
Mindig meghatódom, mert a gyerekkoromat juttatja eszembe, aztán feltesszük a Csendes éjt, a fiam hozta a lemezt valamelyik esztendőben, azt mindig lejátszunk, miközben szikráznak a csillagszórók, komolyan mondom, meghatódom, a sírás szorongatja a torkomat, annyira érzem olyankor a szeretetet. Ezen járt az eszem, meg azon, hogy na, nemsokára vége a napnak; a presszóslány ötkor kikapcsolta a kávéfőzőt, a főnök kasszát csinált, hátul a magyaros teremben már eloltottuk a lámpákat, szóval zárni készültünk éppen, amikor bejött az az ember.
Gondoltam, iszik valamit, aztán siet haza ez is, akár a többiek.
Tudja fene, hány éves lehetett, se öreg, se fiatal; nem látszott valami jómódúnak, ráadásul a haja a vállát verdeste, sovány volt, girhes, szakálla, bajsza nedvesen tapadt össze a ködtől. Megállt az ajtóban, előbb engem nézett meg, aztán a lányt, biccentett, összefogta a kabátját; úgy ácsorgott ott várakozva, mint akit jó szívvel kéne fogadni. Odamentem a pulthoz, hogy ha kér valamit, gyorsan végezzünk, de meg se szólalt.
– Kávét már nem tudok főzni – jelentette ki a lány.
– Kávénk nincs – mondtam a pasasnak. – Mindjárt zárunk. Mit adhatok?
– Leülhetek? – kérdezte csendesen.
Hát éppenséggel leülhetett, még nyitva voltunk.
– Tessék – mondtam kelleetlenül. Gondoltam, észreveszi. De nem, mintha a legnyájasabban kínáltam volna helyet, boldogan telepedett le az egyik asztalhoz a fűtőtest közelében.
– Mit adhatok? – kérdeztem sürgetően.
Szelíd tekintettel nézett föl – na, de ismerem én az efféle szelíd tekinteteket! Sok furcsa pasast láttam már ilyen szelídnek elsőre.
– Bort – azt mondta.
– Palackozott boraink vannak. Hétdecisek. Abasári, Furmint, Leányka.
– Vörös nincs? – Vörös is van.
– Talán azt. – Adj egy Kékfrankost – szóltam a lánynak. Levette a polcra, meg se törölgette az üveget, csak átadta. Elhúzta a száját, hogy már éppen csak ez hiányzott.

Vittem a bort a tálcán, a pohárral. Öntöttem a vendégnek. Közben jól megnéztem. Két tenyerét a hóna alá dugva melegedett, szemét lehunyta; majd amikor végeztem, felpillantott, mosolyogva nyúlt a pohárért.

– Innának velem?

Én már mentem vissza a pulthoz, amikor ezt kérdezte. Láttam, a lány kapható lett volna rá, de megelőztem: – Nem uram, köszönjük.

Mert észrevettem valamit. Észrevettem, mikor a pohárért nyúlt.

– Szerettem volna, ha... – próbálkozott a pasas bátortalanul.

– Nem uram nem! – mondtam határozottan.

Intettem a lánynak, hogy jöjjön közelebb. Áthajolt a pulton. – Nézd, milyen a keze!

A lány a vállam fölött odapillantott.

– Látod? – Valami történt vele – mondta meglepetten a lány. – Na ugye!

Megfordultam; arra számítottam, hogy a pasas ismét a hóna alá szorította a kezét. Tévedtem. Egyenesen ült, két öklét az asztalon nyugtatta, igaz, így most nem látszott sem a keze feje, sem a tenyere, csak az összezárt ökle.

– Szerettem volna, ha velem isznak – mondta barátságosan.

Hallgattam. A lány, a hátam mögött, a pultra könyökölt. A férfi most őt nézte. Na, te aztán nézheted, gondoltam magamban. Nem ilyen alakokhoz van szokva. Látnád csak a fiúit, gondoltam. Vagy a fiúinak az autóit. Látnád csak, kik támasztják itt a pultot miatta. Csinos lány volt, nemrég került az üzletbe, az egyik belvárosi presszóból. Nem kérdeztem miért, a főnökség dolga. Vonzotta a férfiakat a mélykivágású, fehér pulóverjével, meg a miniszoknyájával. Erősen festette magát és egy vagyont költött fodrászra, kozmetikusra. Ahogy ott könyökölt a hátam mögött, éreztem a különféle spray-k illatát. De én már nem vagyok fiatal. Különben sem érdekelt akkor semmi, csak a záróra.

– Az a helyzet, hogy nincs hova mennem – mondta a férfi.

– Nincs? – kérdezte óvatlanul a lány.

– Senkim sincs. Nem tölthetnénk együtt a mai estét?

– Velem ugyan nem – nevetett fel kurtán a lány.

– Úgy értem, hogy valamennyien. Együtt.

– Maga viccel – mondtam ridegen.

Nem felelt mindjárt. Bámult azzal az álszelíd tekintetével.

– Gondolja, hogy viccelek? Egészen komolyan kérdeztem.

– Majd éppen magával! – nyelvelt a lány. – Különben is, ma karácsony van.

– Különben is? – kérdezte gúnyos hangszíjjal a férfi.

– Igen, különben is! Ha nem tudná, ilyenkor mindenki siet haza.

– De éppen most mondtam, hogy én nem mehetek sehová.

– Az a maga baja.

– Úgy véli?

Megelégeltem a dolgot. – Igyon, uram, igyon! Ha egyáltalán még jót tesz magának, hogy iszik. Siessen, ha megkérhetem rá.

– Csak nem akar elkergetni?

Hallgattam, mert legszívesebben azt vágtam volna rá, hogy de, bizony!

– Szóval nem tartanak velem? Ezen a napon sem?

Rettenetesen idegesítő volt, hogy csak ült ott, s a világért sem nyúlt volna a poharához.

– És mi legyen azokkal, mondjuk éppen ezen az estén, akik nem mehetnek sehová sem?

Magától kérdezem – tekintett a lánynak.

– Mit tudom én!

– Magát ez nem érdekli?

– Engem nem – nevetett idegesen a lány.

– Úgy gondolja, nem is érdemes erről beszélni?

– Engem nem érdekel – mondta a lány.

– Hát mi érdekli magát?

– Nézze, uram, nem kötelességünk társalogni – mondtam. – És mindjárt zárunk kell.

– Hova sietnek?

– Bejön ide, és kötözködik – nézett rám a lány.

– Szó sincs ilyesmiről – szólt mosolyogva a férfi. – Csak szeretném megtudni, hogyan rendezték be a világot?

– Éppen tőlünk? Éppen záróra előtt egy perccel?

A pasas hallgatott, de választ várt. A lány beugrott.

– Hát jó! A világot úgy rendezték be, hogy mindenki megtalálhassa a boldogulását. Nagyon jó kis világ ez! Még ha magának valamiért nem tetszik is, tudja? Ügyességre szoktat. Aki nem boldogul, az magára vessen. És ne kötözködjön azokkal, akik szerencsésebbek!

– Á, szóval így?

– Nem tehetünk arról, hogy maga egyedül van. És, ha valamiért peches, ne velünk tárgyalja meg.

– Mert magukat nem érdekli, igaz?

– Ne vitázz vele – szóltam a lánynak. Már igazán torkig voltam. – Nézze, uram! – léptem közelebb a pasashoz. – Maga csak örülhet annak, hogy nem vagyunk túlságosan érdeklődők. Remélem, érti, mire célzok?

No, az az ártatlan tekintet! Felbőszültem.

– Örüljön, hogy nem kérdeztem meg, mitől véres a keze!

Nem lepődött meg. Lassan felemelte a kezét, és szétártá a tenyerét.

– Erre gondol?

A tenyere közepén egy mély seb volt.

A lány felsikoltott.

– Nem firtatom, mitől van. Pedig tehetném – mondtam. – A maga fajtájáról sok mindent föltételez az ember. De csak arra kérem, igya meg a borát és távozzon!

A férfi meg se rezzent, felemelte a másik tenyerét is.

– Azon is van egy seb! – kiáltott fel a lány. Hangjában, noha riadt volt, érezni lehetett a sajnálkozást is. A pasas észre is vette, hálás mosollyal bólintott. A türelmem határán voltam, de fékeztem magam.

– Nem érdekelnek a sebei. Megmondtam!

– Pedig érdekelhetnék.

– Nem akarok beavatkozni a dolgaiba. Ismétlem, csak arra kérem...

– Pedig beavatkozik. Csak nem úgy, ahogy maga gondolja.

– ...csak arra kérem, igyon, fizessen, és...

– Nem is sejti, miféle sebek ezek?

Tudtam, falféher vagyok az izgalomtól. Nem hiányzik nekem az ilyesmi. Nyugodtságot erőltettem magamra.

– Nem, uram. Lehet, hogy csak véletlenül sebesült meg. De az is lehet, hogy elkövetett valamit, és azok a sebek nem véletlenek...

– Fáj? – kérdezte most már aggódva a lány. – Nem tehetnénk valamit?

A lánynak néztem: – Mi ezeket a sebeket nem láttuk! Minket nem fog belekeverni semmibe!

Elég hangosan beszéltem ahhoz, hogy a főnök bejőjön az irodából.